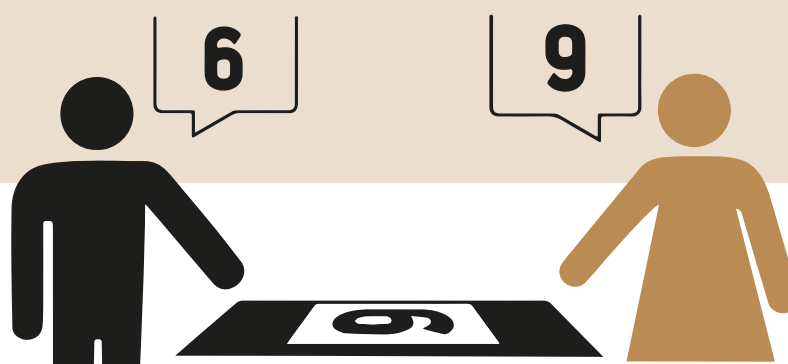

Hvordan skaber man et vellykket samfundspartnerskab?

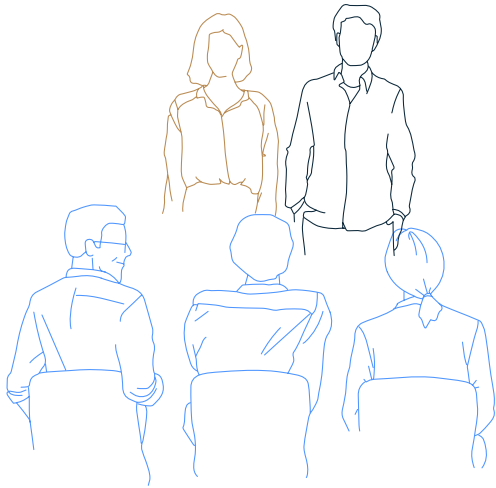
Hvordan får man NGO'er, selvejende institutioner, offentlige og private aktører til at tale sammen og skabe løsninger på nogle af samfundets største problematikker?

Det spændende og særlige ved at skabe succesrige samfundspartnerskaber er, at deltagere med forskellige dagsordener, perspektiver og holdninger nu skal indstille sig på at lytte og gøre en indsats for at forstå hinanden i jagten på at finde løsninger og gode idéer, som alle i partnerskabet kan bakke op om.

I denne artikel deler vi vores erfaringer fra arbejdet med Velfærdsrådet, som vi hjalp med at designe fire workshops for i løbet af 2022. Resultatet af arbejdet og rådets 12 anbefalinger kan du læse mere om [her](#).

Et eksemplarisk formandskab

I vores arbejde med Velfærdsrådet sikrede det, at Benedikte Kiær og Jens Kramer Mikkelsen sammen satte sig i formandsstolen, at rådet helt fra start synliggjorde viljen til dialog på tværs. Som repræsentanter fra forskellige partier og med hver deres erfaring, køn og syn på velfærd viste de en villighed til at samarbejde om

det fælles formål – at komme op med bud på, hvordan vi kan skabe 'Velfærd, der holder'.

Ofte ser man, at et samfundspartnerskab udnævner én forperson, og det lægger et pres på denne ene person i forhold til at signalere åbenhed og imødekommenhed for forskellige vinkler. Når man vælger to med forskellige baggrunde til at stå i spidsen for et samfundspartnerskab, tager de fra starten et eksemplarisk skridt i retning af tværtænkning fremfor egne dagsordner.

Et velfungerende formandskab er desuden et, der ikke kun agerer kransekage, men som involverer sig dybt i processen og herunder i samarbejdet med sekretariatet. Formandskabet skal være med til at kvalificere forslag og samtidig give vide rammer for, at samfundspartnerskabet kan mene noget, uagtet hvad den organisation, der står bag partnerskabet, selv går i byen med. Selv om det er omkostningstungt at allokere ressourcer til et sekretariat, der kan betjene formandskabet og rådet som helhed, er det en god prioritering i forhold til at sikre kvalitet i slutproduktet. Desuden giver det en passende armlængde mellem den organisation, der sætter initiativet i søen, og selve samfundspartnerskabet, og også denne pointe er vigtig at skrive sig bag øret: *Et samfundspartnerskab må ikke skrive med ført hånd, men skal – hvis det oprigtigt skal leve op til at være et partnerskab – give plads til flere holdninger end hvad grundlæggerorganisationen selv ville plædere for.*

Involver og skab ejerskab for løsningen

Hvis du vil skabe ejerskab og fælles fodslag, så skal du involvere dine deltagere, og tage det de siger alvorligt – også når de er kritiske. Til Velfærdsrådets arbejds-

møder blev deltagerne i grupper bedt om at arbejde med forskellige problemstillinger og løsningsforslag. Og fordi emnerne og materialet var omfattende, kunne rådets medlemmer ikke nå at arbejde med alt materiale inden for hvert emne. Derfor stod sekretariatet for et stort arbejde mellem møderne, hvor de skulle samle op på kommentarer til de områder, medlemmerne ikke nåede at arbejde med under mødet. Det arbejde tog tid, men den investering understøttede, at alle reelt blev involveret og hørt i forhold til samtlige udfordringer og løsningsforslag.

Start med at tale sammen

Vi ved, at det er vigtigt, at få deltagerne i gang med at tale sammen, så snart de mødes. Når deltagere i en proces hører sig selv tale i løbet af de første 15 minutter, er sandsynligheden for, at de byder aktivt og konstruktivt ind senere i mødet meget større, end hvis du sætter dem til at lytte til oplæg den første time eller længere. Den positive tilgang til mødet og lysten til at lytte og udveksle erfaringer er det, der skal være bærende for samfundspartner-skabet. Derfor skal du skære ned på oplægsholdere og op for dialogen i mindre grupper. I det hele taget

kan faciliteringen af et samfundspartner-skabs møder slet ikke undervurderes, da det skaber hele rammen for dialogen og dermed løsningerne.

Hvert møde i Velfærdsrådet startede med uformelle, men strukturerede, samtaler på baggrund af præfabrikerede faglige spørgsmål, som deltagerne skulle tale sammen om og som sekretariatet havde kvalificeret. Det betød, at deltagerne 'landede i rummet' og fik sporet deres fokus ind på dagens tema samtidig med, at de, uden fare for at sige noget forkert eller udfordrende i plenum, fik set hinanden i øjnene og talte med flere forskellige i en uformel tone.

Hvis du vil læse mere om involverende metoder, kan du finde inspiration i [Sille \(Cecilie\) van Loon, Henrik Horn Andersen og Line Larsens bog "Facilitering – skab ejerskab gennem involvering"](#).

Hold pauser!

Det lyder som en banal pointe, men når vi kigger på den måde de fleste møder planlægges, så glemmer arrangørerne, at vores hjerner ikke kan fokusere i mere end 20 minutter ad gangen, når vi er fysisk sammen, og helt ned til seks minutter når vi mødes online. Hvis vi ikke varierer måden, vi er sammen på inden for det tidsrum, begynder vores hjerner at 'brænde sammen'. Det betyder, ud over at vi bliver trætte og uoplagte, at vi bruger vores kapacitet på det allervæsentligste – nemlig vores egen dagsorden, og det vi selv vil sige om vores egen vinkel.

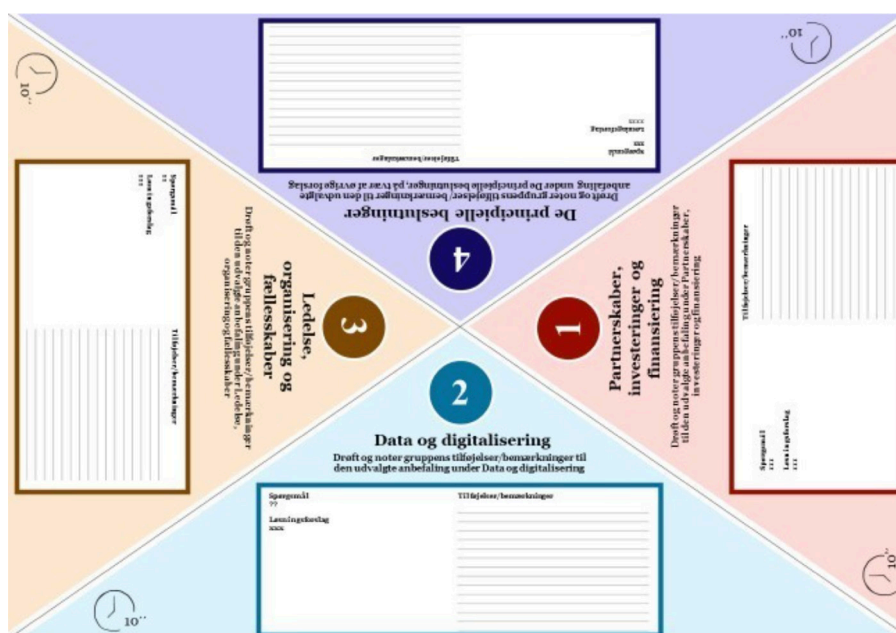
Når målet er at få folk til at kigge ud over deres eget perspektiv og hen på den anden side af bordet, så skal processerne varieres, og der skal tænkes strategisk i forhold til pauser. Selvom tiden altid er knap, og mange gerne vil til orde, så er det bedre at spare et oplæg væk til fordel for en pause end at springe pauserne over. Vores hjerner og vores fokus kommer automatisk til at modarbejde ideen med partnerskaber, når vi bliver udmattede. Se mere om pauser [her](#)

Indret de fysiske omgivelser til dialog

De fysiske rammer for mødet skal indbyde til dialog i mindre grupper. Du skal altså ikke arrangere et samfundspartnerskabsmøde i et auditorium eller ved ét stort mødebord. Indret i stedet dit møderum med små borde og definer grupperne på forhånd, så navneskilte guider folk derhen, hvor de skal sidde.

Som ved enhver god fest er bordplanen afgørende. I samfundspartnerskaber skal man blande deltagerne på en måde, så forskellighederne mødes og samtidig skal der ikke være alt for stejle perspektiver samlet ved samme bord. Giv deltagerne en opgave de skal løse sammen ved bordene, og som skal afrapporteres til slut i mødet. Det skaber en fælles ansvarsfølelse at løse opgaver sammen.

Til møderne i Velfærdsrådet havde vi sammen med sekretariatet sørget for, at processerne var planlagt ned til mindste detalje, så deltagerne ikke skulle gøre andet end at finde deres plads og deltage aktivt i det, vi havde planlagt. Ved hvert bord var der en borddug med spørgsmål designet specielt til hver gruppe.

Et neutralt eksempel på en borddug, der blev brugt til Velfærdsrådet.

Samtidig var der ved hvert bord en repræsentant fra sekretariatet, som støttede fremdrift og tog løbende referat, hvilket sikrede, at så mange af detaljerne fra samtalerne kom med videre til afrapporteringen, og betød, at deltagerne trygt kunne 'læne sig ind i processen'.

Vi gjorde det let og trygt at deltage, og sikrede, at deltagerne efterfølgende kunne læse deres ændringer i det skrevne materiale, som de senere blev præsenteret for. I det hele taget er **transparens** et nøgleord til at sikre tillid i en flok af deltagere, der i mange andre sammenhænge er konkurrenter eller ligefrem modstandere i konkrete sager. Af samme årsag var sekretariatet meget kommunikerende om, hvad processen var mellem møderne, hvilke deadlines deltagerne skulle overholde for at kunne komme med justeringer og ændringsforslag, og der var også en tydeligt kommunikeret mulighed for at trække sig, hvis ens virksomhed eller organisation ikke kunne stille sig bag det samlede arbejde i sidste ende. Alle disse elementer var med til at højne tilliden og skabe et forum, hvor rygmærkerne fik lov til at hænge på knagerne.

Som du råber i skoven ...

Dine vigtigste redskaber, som arrangør af et samfundspartnerskab, er de spørgsmål, du stiller undervejs. Gør det simpelt og enkelt at forholde sig til problemstillingerne undervejs uden at gøre det banalt. Og sørg for at deltagerne faktisk kan komme op med noget nyt og få ideer sammen, mens de er der. Hvis de ikke skal skabe nye ideer sammen, men kun forholde sig til det, der allerede er, så skaber vi ikke nyt men reformerer i stedet bare det, der allerede er.

Vi håber, at det åbenlyse behov for at tænke i helt nye løsninger skaber modenheden til at tænke sammen og finde gangbare løsninger på, hvordan vi kan bevare et velfungerende velfærdssamfund, så alle borgere kan få god hjælp – også om tyve år.

Hvis du skal i gang med et samfundspartnerskab, så start med at tænke på følgende:

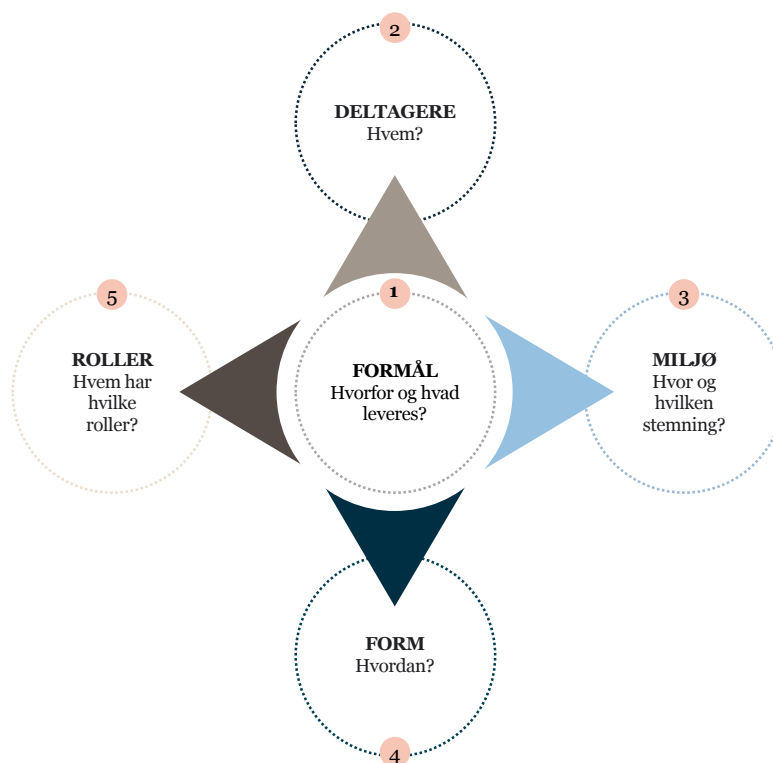
Formål: Hvorfor vil I samle folk, og hvad er succeskriterierne for jer?

Deltagerne: Hvem skal med og hvorfor? Hvilke dagsordner har de, hvem skal sidde sammen til hvilke møder, og hvordan skal vi holde kontakten til deltagerne mellem møderne?

Miljøet til møderne: Hvilke lokaler kan understøtte en samarbejdende proces? Hvordan skal vi indrette det, så alle ved, hvad de skal og hvornår? (fx navneskilte på bordene, materiale på vægge med formål og program mv).

Form: Hvilken proces skal I have før, under og efter møderne? Skal der produceres materiale til deltagerne og særlige bordduge til de forskellige grupper?

Roller: Hvem gør hvad og hvornår? Skal vi give deltagerne en aktiv rolle undervejs, som for eksempel tidsstyrer eller 'rabbit hole' administrator (en der sikrer, at gruppen ikke fortaber sig i en detalje uden fremdrift).

Hvis du vil vide mere om vores arbejder med samfundspartnerskaber, så kan du ringe til Solveig Hvidtfeldt på +45 26852725 eller sende os en mail på hello@goodcompany-cph.dk

goodcompany-cph.dk